

Fra den VI internationale Kongres for Kriminal-
Antropologi.
(Turin 28. April—3. Maj 1906).

Det var med en underlig blandet Følelse af Flovhed og Befrielse, at man forlod den VI internationale Kongres for Kriminal-Antropologi i Turin: af Flovhed over at være rejst den lange Vej for saa lidt og af Befrielse over at have faaet fuld Vished for, at man ikke havde gjort den positive Skole Uret i sin Værdsættelse af dens nuværende Betydning.

Paa den V Kongres i Amsterdam (1901) havde man gerne valgt Kristiania eller København til næste Mødested, men da hverken den norske eller den danske Deltager kunde bringe nogen Indbydelse, valgte man Turin. Der var stærk Fraternisering mellem Hollænderne og Italienerne paa Kongressen, og man vilde gerne vise Lombroso den Hæder, at den sidste Kongres, som han efter menneskelig Beregning kom til at deltage i, blev holdt paa hans Hjemsted. Der var dog neppe ret mange af Amsterdam-Kongressens Deltagere, som havde ment, at Kongressen i Turin kun skulde være en Apoteose for Lombroso. Saaledes havde Italienerne imidlertid arrangeret den. Naar man havde indmeldt sig til Kongressen, modtog man en Dag en trykt Indbydelse til at yde Bidrag til en hel Række Hædersbevisninger, som skulde vises Lombroso i Anledning af hans »videnskabelige Jubilæum«, og selv om man ikke reagerede paa denne, modtog man lige før Kon-

gressens Begyndelse et Indbydelseskort til at deltage i Jubilæumshøjtideligheden, som vilde finde Sted ved Kongressens Aabning.

Der kunde jo ogsaa være en ikke ringe Grund til at vise den Mand Hæder, som har den største Fortjeneste af, at Kriminal-Antropologien er bleven tagen op som Videnskab, saa meget mere som det iaar er 30 Aar siden, at »L'uomo delinquente« blev trykt. Men uheldigvis var det ikke saa meget Kriminal-Antropologiens Indstifter som Føreren for den positive Skole, Italienerne ønskede hædret. Og uheldigvis viste den Kongres, som blev indledet med saa mange svulstige Ord om de lombrososke Teoriers Betydning, sig i sit videre Forløb saa grænsesløs ubetydelig. Kongressen godtgjorde tilstrækkelig den positive Skoles totale Mangel paa Udviklingsmulighed; Skolen har intet lært og intet villet lære. Derfor kom Aabningshøjtidelighedens Apoteose for Lombroso for enhver uhildet Deltager til at staa saa underlig umotiveret.

Kongressen aabnedes da den 28. April Kl. 10 Fm. i Turineruniversitetets store Aula, hvor Hædersgaverne (Album, Medallie, Targa etc.) vare udstillede. Her hyldedes Lombroso af sine Landsmænd, af Repræsentanter fra Holland, Belgien, Rumænien, Serbien og Ungarn og af Videnskabsmænd fra Professorerne Van Hamel og Prins og ned til — Max Nordau, hvilken sidste iøvrigt blev hilst med øredøvende Bifald. Lombroso oplæste derpaa en Takketale, hvis Indhold neppe ret mange forstod, da der blev konverseret højlydt imens; at han udtalte de franske Ord bogstavret (f. Eks. plus som +) og engang imellem sprang en Side over gjorde ikke Talen mere forstaaelig.

Kongressens Hovednumre skulde øiensynlig være: Lombrosos Demonstration af »Forbrydertypen« i Turins Undersøgelsesfængsel og Ferris Foredrag over Forbrydelsens Profylaxe og Terapi. Man skulde synes, at selv den mest fanatiske Tilhænger af Lombroso maatte være ble-

ven rokket i sin Tro paa »Typens« Eksistens ved at se den Samling af Individier, som Lombroso præsenterede som »fødte Forbrydere«. Der var ikke to af dem, der havde det samme Degenerationstegn; deres nedsatte Smertefølelse demonstreredes paa en højst mærkelig, men for Skeptikere just ikke synderlig overbevisende Maade; og deres Epilepsi — thi naturligvis vare de alle »Epileptikere« — bevistes væsentlig ved, at de »ikke kunde huske«, hvad de havde gjort.

Og Ferris Foredrag! Hvor var det dog gammelt og banalt alt sammen! Børneopdragelsen, den betingede Domfældelse, den ubestemte Dom etc., alle de Foranstaltninger, som den internationale kriminalistiske Forening alt i mange Aar har haft paa sit Program — hvad Dirigenten Prins ogsaa gjorde opmærksom paa — bleve stillede frem som ganske nye og epokegørende Resultater af den positive Skoles Erfaringer. Ikke engang ny var Ferris Rasen over Cellestraffen, som han kaldte »en langsom Dødsstraf«; da Kongressen ikke syntes at være helt enig med ham heri, føjede han dog til: »for Folk i de sydlige Lande, som ere vante til stadig Ophold i fri Luft.« Naturligvis fremhævede Ferri ved Siden af Forbrydelsens »personlige« Aarsager ogsaa dens sociale, særlig Miseries og Alkohol, og delte herefter Forbryderne i anomaux involutifs og anomaux évolutifs, ligeoverfor hvilke Samfundet ikke kunde anvende de samme Foranstaltninger; de første skulde være criminels-nés. Paa Forespørgsel om, hvorledes man paa Forhaand skulde kunne skelne de to Forbryderkategorier fra hinanden, svarede Ferri, at Diagnosen maatte stilles »som ved Sindssygdom.«

Van Hamel holdt paa Kongressens første Dag et Foredrag om Behandlingen af unge Forbrydere; det indeholdt intet andet nyt end en anbefaling af Bødestrafpen i visse Tilfælde. At Albanet talte om »Patronage« er det vel overflødig at fortælle. Hverken hans eller en ung parisisk Advokat Kahns Foredrag om Patronagen af Børn

indeholdt synderlig af Betydning. Kahn anbefalede stærkt Familiepatronagen, som han erklærede ikke var nogen Drømmefantasi men stemmede vel overens med Virkeligheden. De abnorme forbryderske Børn (Sinkerne og de indisciplinerede) skulde anbringes i særlige Skoler af den Art, af hvilken der foreløbig kun findes én i Frankrig (Théophile Roussels i Montesson); men iøvrigt skulde Børnene anbringes i Plejehjem paa Landet, og kun de, der allerdaarligst kunde disciplineres skulde anbringes i industrielle Etablissementer, hvor de skulde holdes strengt og nøje overvaages. Det synes dog tvivlsomt, om man i disse Plejehjem paa Landet virkelig er istand til at omforme disse Børn, som Kahn selv giver følgende Beskrivelse af. »Det, der først og fremmest har slaaet os, er, at de fleste af disse Børn staa tilbage i Kundskaber. Selv om de fleste af dem kunne læse, ere de næsten alle ukyndige i Ortografien; meget faa af dem have deres Kundskabsattest. Dovenskab vil man sige for nogles Vedkommende; men denne Dovenskab er allerede abnorm; Mangel paa Evne for de andres Vedkommende, som undertiden tiltrods for deres gode Villie og deres Flid i at besøge Skolen ikke ere naaede til Kundskaber. Paa den anden Side er det svage Børn, fra et mentalt Synspunkt uden Modstandskraft, eller ialfald uden tilstrækkelig Energi. En Tanke paatvinger sig dem let, de ere ude af Stand til at bekæmpe den med Fornufts slutninger, og de lade sig lede af dem uden at forudse, hvor deres Handling vil føre dem hen. Og man forstaar, at de derved fuldstændig blive en Boldt for al den daarlige Indflydelse, som kan virke paa dem i Skolen eller i Værkstedet. Paa Følelseslivets Omraade ere de helt eller dog næsten ufølsomme. De fleste af dem, som blive anholdte, vise, naar de bringes sammen med deres Forældre, ingensomhelst Anger og tænke ikke engang paa at omfavne dem. Alle de gode Raad, som man giver dem, alle de Bestræbelser, som deres Defensor gør for at vække deres Følelse, ere forgæves, og

kun meget sjælden vise de nogen Anger eller, hvis de vise den, er det kun i den øjensynlige Hensigt at slippe løs.«

Et Foredrag af Sommer fra Giessen om den kriminelle Psykologies nyeste Metoder, hvilket blev holdt paa Tysk og stykkevis oversat paa Fransk, vakte en vis Opsigt hos Italienerne og Franskmændene, for hvilke Kraepelins og Sommers Reaktions- og Refleksforsøg syntes ganske ukendte. Virkelig overraskende var her egentlig kun Sommers Opfattelse af Epilepsien, som han omtrent gav samme Omfang som Lombroso, hvorfor han da ogsaa erklærede sig for en »Schüler« af Lombroso. Man havde unægtelig anset Sommer for at være mindre tilbøjelig til Overdrivelse og Fantasteri, end han her viste sig at være.

Noget egentligt nyt bragtes heller ikke frem i Ottolenghis Behandling af Spørgsmaalet om Politiets videnskabelige Organisation. Ikke uden Interesse var dog den Oplysning, at man i Rom lader ret underordnede Politifunktionærer ikke alene maale Undersøgelsesfangerne og tage deres Fingeraftryk, men ogsaa foretage en minutøs Undersøgelse af deres Afstamning, psykiske og somatiske Tilstand, overstaaede Sygdomme osv., en højst uheldig Sammenblanding af Politiets og Fængselslægens Opgaver, af Antropometri og systematisk lægelig Undersøgelse, mod hvilken der fra alle Sider protesteredes. Locard fra Lyon og Reiss fra Lausanne gav forskellige Oplysninger om Portrait parlé og andre Midler til Forbrydernes Paa-gribelse og Identificering; bl. a. fremviste Reiss et meget hensigtsmæssigt, paa Portrait parlé baseret, fotografisk Register, som anvendes af det parisiske Opdagelsespoliti. Locard, som fornylig i Archives d'anthropologie criminelle har skrevet en meget instruktiv Afhandling om de i de forskellige Lande anvendte Identificeringssystemer, tog stærkt til Orde for at faa indført et fælles internationalt System med ensartet Fiche.

Af Pietetshensyn skal jeg gaa let hen over Lombrosos Foredrag om »Ækvivalensen af forskellige Former af Psykopatia sexualis og Kriminalitet«, og skal kun lige nævne, at der blev holdt forskellige ganske uvæsentlige Smaaforedrag af forskellige Italienerne paa Italiensk eller aldeles uforstaaeligt Fransk. Det var ikke altid let at følge med, da kun en ringe Del af de Foredrag, der blev holdte, var trykt iforvejen. Derimod var der trykt enkelte Foredrag, som desværre ikke bleve forhandlede, da Forfatterne ikke vare mødte. Saaledes havde Garofalo skrevet en Afhandling om de mindre tilregnelige Forbrydere, som han vilde have varigt internerede i Specialanstalter. Fra Brück-Faber forelaa der en meget læseværdig Rapport om Behandlingen af unge Forbrydere i Storhertugdømmet Luxemburg. Og endelig var der en underholdende om end temmelig fantastisk Afhandling om Forbryderens Behandling fra et videnskabeligt Synspunkt af Amerikaneren Mount Bleyer. Han mener, at Fængslet bør være et Asyl, hvor de helbredelige skulle helbredes og de uhelbredelige have al den Komfort, der er mulig. De fødte Forbrydere bør af Hensyn til det mulige Afkom have Valget mellem livsvarig Fængsel eller »frivillig« Kastration.

Nogen Diskussion af Betydning om noget af de forskellige Emner var der ikke; dertil vare Italienerne altfor glade ved sig selv og hverandre. Den tredie Skole var saa at sige ikke repræsenteret, og Lacassagne rejste hjem kort efter Kongressens Begyndelse. Han var — som han sagde mig, da jeg paa Hjemvejen besøgte ham i Lyon — ked af at høre det samme, som var sagt for 20 Aar siden. Det maa ønskes, at den næste Kongres — som holdes i Tyskland 1910 — maa faa en mere alsidig Repræsensation og et fyldigere Indhold, saa at det kan sees, at selv om den positive Skole forlængst er gaaet istaa, har Kriminal-Antropologien, som den oprindelig har sat igang, langt fra udtømt sine Opgaver eller sat til af sin Udviklingsdygtighed.

Foruden paa Aabningen af et kriminal-antropologisk Museum bød Kongressen selvfølgelig paa de sædvanlige Adspredelser: Festmiddage, Modtagelse hos Borgmesteren, Besøg paa den af Marro ledede store Sindssygeanstalt Collegno (1700 Patienter) og, som Afslutning paa Kongressen, en glimrende Udflugt til den nord for Turin beliggende By Aosta med dens rige Oldtids- og Middelaldersminder.

Christian Geill.